

„Credința familiei”

... în exemplul lui Avraam

John Gifford Bellett

© Beröa-Verlag, Online începând de la: 14.10.2019, Actualizat: 14.10.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 11

Istorisirea relatată în Geneza 11 ne pune întrebări care ne cercetează inima.

Sem, unul din cei trei fii ai lui Noe, era mlădița sfântă în genealogia oamenilor după potop. La el și la urmașii lui era mai multă credință decât era la frații lui. Din această mlădiță a ieșit poporul Israel pus deoparte pentru Dumnezeu.

Însă deja pe parcursul a câtorva generații puține s-a strecurat stricăciunea și în această familie a credinței. După aproape nici 300 de ani, probabil chiar mai devreme, ei „au slujit altor dumnezei” (Iosua 24.2). Aceasta a rămas așa până în zilele de astăzi. Familii creștine și adunări creștine, care odinioară erau cunoscute pentru râvna lor și slujirea lor devotată, pot cădea în generațiile următoare într-o stare foarte slabă. În zilele celei de-a opta generații după seminția lui Sem, Duhul lui Dumnezeu în harul Său binevoitor a vizitat însă pe unul din fiii lui Terah. Chemarea făcută de Dumnezeu gloriei a ajuns la Avram și i-a spus să iese din stricăciune, din țara sa, din rudenii sa și din casa tatălui său. Duhul voia să facă din el ceva nou pentru Domnul (Faptele apostolilor 7.2).

Se pare că Avram a informat familia lui despre această chemare, și această informare a exercitat o influență oarecare asupra fiecărui membru al familiei, așa cum are loc și astăzi. Din aceasta a rezultat o „credință a familiei”. Mai întâi un membru al familiei trăiește puterea Evangheliei, și începând de la el se răspândește influența. Domnul vrea să fie așa. Este un semn rău, dacă nu are loc așa ceva.

La fel și aici. Terah, tatăl, s-a pregătit de pornire. Nahor, unul din fiii lui, nu a stat așa de puternic sub influența aceasta, după cum putem deduce din întreaga istorisire; căci atât el cât și soția lui și copiii lui au rămas acolo unde erau. Dar Avram, soția lui, Serai, și Lot, fiul fratelui mort Haran, au pornit împreună în călătoria pe care Dumnezeu i-o poruncise lui Avram s-o facă. Și Terah, tatăl, a preluat clar conducerea (Geneza 11).

Înainte de a continua cu această istorisire, pun întrebarea: A procedat Avram corect? Căci numai el a fost chemat! Peste el a venit puterea separatoare a Duhului! Ce-i drept, familia trebuia adusă în domeniul acestei energii sau acestei influențe, dar nu era chestiunea lui Avram să ocupe locul pe care Duhul lui Dumnezeu i l-a dat? Nu s-a sfătuit Avram cu carnea și cu sângele? Căci altfel cum ar fi putut Terah să preia conducerea în această mare pornire, conform poruncii divine? Această comportare incorectă a lui Avram trebuie să fi fost cauza rămânerii în Haran. Dar Terah a murit acolo, și Dumnezeu a trebuit să folosească o a doua energie, ca să-l scoată pe Avram din Haran (Geneza 11.31-12.1).

Toate acestea slujesc spre învățătura noastră. Credința familiei este frumoasă; dar nici revendicările familiei, și nici oricare alte cerințe omenești nu au voie să fie puse în locul drepturilor Duhului. Este o bucurie să vezi cum Corneliu sau mulți alții în situații asemănătoare aduc pe prietenii și neamurile lor sub influența care a cercetat casa lor, dar dacă carnea sau sângele sau relațiile omenești împiedică influența Duhului Sfânt, atunci trebuie să ne așteptăm la o oprire în Haran. Într-un anumit sens va fi necesară o a doua chemare, pentru a aduce sufletul înapoi pe cărarea lui Dumnezeu.

Avram își continuă călătoria sub influența acestei energii reînnoite, și Serai, soția lui, și de asemenea și nepotul lui orfan îl însoțesc. Este încă o chestiune a credinței familiei. Și în Lot vedem un om care se afla în cadrul limitelor acestei influențe generale a familiei. Noi nu citim despre nici o chemare adresată lui și nici despre o jertfă pe care el a adus-o pentru aceasta. El era într-adevăr nu numai un simplu mărturisitor sau unul care dintr-un anumit motiv s-a alipit de poporul lui Dumnezeu. Nu: el era un om drept și avea un suflet viu, care putea fi chinuit prin ceea ce Lot vedea și auzea de la cei păcătoși. Dar la intrarea lui în casa credinței nu s-a văzut nici o energie. Mergerea lui împreună era o chestiune de apartenență la familie, așa cum și astăzi are loc de mii de ori. Aceasta este într-adevăr bine în sine însăși. Este îmbucurător dacă Serai, soția, sau Terah, tatăl, sau Lot, nepotul, în zilele de astăzi vor să meargă cu Avram al nostru. Prin aceasta ei intră într-un cerc al binecuvântării, în care Dumnezeu, Tatăl, „atrage” sufletele și le învață. Și Lot era cu siguranță un ales, ca și Avram. Dar energia chemării lui nu era așa de vizibilă ca la unchiul lui – o diferență pe care noi nu o putem accentua suficient de mult. La Avram era o chestiune personală specifică; la Lot era însă o chestiune de familie. De aceea deja la prima decizie, când Lot trebuia să acționeze personal, se vede slăbiciunea lui.

Avram îl lasă să aleagă ținutul. Și Lot alege. Însă inimile noastre nu-l mustră atât de mult din cauza aceasta, că el și-a ales ce este cel mai bun, ci pentru faptul că el a făcut o alegere. În orice privință ar fi trebuit Avram să decidă unde el voia să se așeze cu turmele lui. El era unchiul și cel mai în vârstă. El era capul acestei expediții, care i-a adus într-o țară străină, și Lot era numai însoțitorul lui. Avram era nobil și îngăduitor; el a cedat drepturile lui unuia mai tânăr. Lot nu a văzut toate acestea. Și dacă el a făcut deja alegerea având felul acesta de a gândi, era foarte normal că el a făcut-o după principii lumești. El s-a hotărât pentru câmpia bogată în apă având în vedere turma lui, cu toate că acolo el a ajuns să locuiască în apropierea unei cetăți nelegiuite (Geneza 13).

Deci comportarea lui Lot în această primă probă de încercare era o mărturie tristă împotriva lui. El a dezvelit slăbiciunea credinței lui. Drumul lui Avram era cu totul altfel; căci el a înțeles pe deplin glasul Dumnezeului gloriei. Acest glas l-a despărțit de lumea de care Lot încă atârna. O, cât de mult au toate acestea să ne spună!

Curând a devenit vizibil ce lume dezamăgitoare și-a ales Lot. Câmpia bogată în ape a devenit curând un câmp de măcel, și dacă nu ar fi fost un Avram, sau mai bine spus un Dumnezeu al lui Avram, Lot și-ar fi pierdut libertatea și toată posesiunea.

Dar mult mai trist decât toate acestea este faptul că această primă dezamăgire nu a putut să-i deschidă ochii. El nu s-a desprins de legătura lui păcătoasă. El a mers a doua oară în câmpia Sodomei și a locuit acolo, până când el însuși a fost constrâns de mâna lui Dumnezeu să fugă de acolo. Deoarece Lot cu toată experiența dureroasă a războiului, în care el a fost încurcat, nu a vrut să recunoască caracterul lumii și încă nu a vrut s-o părăsească de bună voie, el a trebuit să-și învețe lecția în ziua când Dumnezeu a lăsat să cadă focul judecării asupra lumii.

Ce catastrofe sumbre! Sfârșit rușinos al unui credincios lumesc! Cât ar trebui aceasta să ne vorbească! Aici era unul, care a fost salvat, „însă ca prin foc”, ca unul care fuge dintr-o casă aflată în flăcări. Ce părăsire lipsită de glorie a lumii! Putem lua aceasta pe inimă ca

atenționare, pentru ca noi să învățăm să ne ferim chiar de la prima privire de câmpiile bogate în ape ale Sodomei (Geneza 14.10).

Prin această istorisire simplă primim efectiv învățături importante spre mângâierea noastră, dar și spre atenționarea noastră. Ea ne arată că credința familiei este o chestiune bună și că de asemenea și în casele lui Avraam de astăzi poate începe adevărata evlavie. Însă fiecare dintr-o astfel de atmosferă familiară ar trebui să fie deplin conștient să practice în mod personal puterea evlaviei, căci altfel prin slăbiciunea „credinței” lui se va arăta clar mai devreme sau mai târziu că la el a fost numai influența mediului înconjurător și nu era o posesiune personală. În prezența lui Avraam putea să se răspândească credința familiei, dar nu în prezența lui Lot; căci în soția lui locuia încă duhul Sodomei, și ea a devenit un monument de aducere aminte pentru trecători. Cele două fete ale lui s-au dedat rușinii și au devenit mamele a două popoare așa de stricate, că lor le-a fost interzis categoric să vină în adunarea Domnului (Deuteronomul 23.5). Când Lot a făcut atenție pe cei doi gineri ai lui de pericolul care amenința, ei au râs de el. El le părea ca fiind unul care glumește sau este ieșit din minți.

Fără îndoială sufletele noastre au a face aici cu o chestiune foarte serioasă. Dacă credința noastră sau mărturisirea noastră, că suntem de partea lui Hristos, a început sub influența familiei, aici suntem chemați să năzuim după o putere mai mare și personală a evlaviei, în teamă sfântă și conștienți fiind de rădăcinile slabe ale unei astfel de plante. Dacă mărturisirea noastră, că suntem de partea lui Hristos, nu este o influență spre binecuvântare pentru familie, ca în cazul lui Avraam, atunci avem motive de smerire. Atunci este de temut că credința noastră nu s-a manifestat ca putere de biruință și de punere deoparte.

Deci această scurtă istorie ne arată că noi putem fi un mijloc pentru răspândirea credinței familiei. Dar dacă noi înșine suntem elemente ale unei astfel de influențe, atunci în exemplele amintite avem atenționări serioase pentru veghere. Căci atunci avem toate motivele să ne întrebăm: Am eu o credință personală? Este ea vie? Mă conduce ea la despărțire de lume? Sunt eu gata să aduc jertfa, pe care ea o cere de la mine? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fiecare să-și cerceteze propria faptă și atunci va avea laudă numai față de sine însuși și nu față de altul” (Galateni 6.4), și de asemenea: „Voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub musturarea Domnului” (Efeseni 6.4). Deci Domnul onorează credința familiei, dar ea trebuie să devină o credință personală, vie, a cărei putere se vede. Tații trebuie să facă cunoscut copiilor adevărul (Isaia 38.19), dar fiecare om trebuie să devină născut din nou, căci altfel el nu va vedea împărăția lui Dumnezeu.

Este îmbucurător să vezi „credința neprefăcută” în trei generații diferite ale aceleiași familii: la bunica Lois, la mama Eunice și la copilul Timotei (2 Timotei 1.3-5). Însă în mod foarte deosebit vorbesc inimilor noastre lacrimile și simțămintele, pe care noi le putem vedea la reprezentanții celei de-a treia generație. Ele exprimă că credința lui Timotei era nu numai prin educație și nu numai imitare, ci că în sufletul lui s-a fixat puterea prețioasă a Împărăției lui Dumnezeu.

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au istorisit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti generației care va veni laudele Domnului, puterea Lui și lucrările minunate pe care le-a făcut” (Psalmul 78.3,4).

Tradus de la: "[Familienglaube](#)"
Titlul original: „Familien-Glaube“
din *Halte fest*, 1958, pag. 161
Titlul original în engleză: „Family Religion“
în *Bible Treasury*, vol. 8, pag. 209

Traducere: Ion Simionescu